

Dört Çatal

– F.Ç.Kabadayı · 17 Mart 2025

İnsanoğlu kuş misali...

Bugün burada, başka gün başka yerde.

Aile bireyleri zaman zaman kısa ya da uzun süreli mekân değişikliği yaptığında evde yoklukları nasıl belli olur bilirsiniz.

Allah gidecekleri yere mutlulukla gitmeyi sağlıklı dönmeyi nasip etsin herkese.

Evde biri yoksa bazı şeyler içimize sinmez. Benim oğlum da üniversiteye bu yıl başladı. Gözümde halen çok küçük. Çünkü daha dün kucağımda sallıyor, beğendiği oyuncakları almaya çalışıyor, dilim döndüğünce konuşmayı öğretmeye çalışıyordum. İlk yürüme gayretleri, ilk cümleleri, ilk başarıları derken büyüdüğüne inanmadan başka şehre okumaya gitti.

Bunun için elbette her gün Rabbime şükrediyorum.

Fakat evde onun yokluğuna alışmak hepimize zor oldu. Her an odasından çıkacak gibi bekledik ilk günlerde. Sanki evin kedisi bile onun yokluğunu hissediyor ya da bana öyle geldi.

Çocuğunuzun uzakta olmasına alışması ne kadar zormuş. Üşüyor mu, terliyor mu, yoruluyor mu?

Çamaşırlarını yıkayabiliyor mu? Yemek yerken onu düşünürsünüz. Şunu severdi, bunu severdi. Beşinci ayımıza girmemize rağmen halen sofraya unutup dört çatal koyduğum oluyor, kınamayın beni. Ne yiyor, ne içiyor aç mı tok mu diye düşünmeden kendinizi alamıyorsunuz. Dün hasta olduğunu, üşüttüğünü söylediğinde çok üzüldüm. Uzakta olunca insanın elinden nasihatten başka bir şey de gelmiyor.

Hani teknolojiye bağımlılar diye söyleniriz ya arada. Söylenmeyin. Bazı konularda rahatlığımız da işte teknoloji sayesinde. Onun sayesinde kaybolmuyor bilmediği şehirde. Onun sayesinde öğreniyor en

yakın kitabevini. Elbette çocuklar anne babadan hep on adım ilerde olacak. Bir zamanlar bildiklerimizi öğretmeye çalıştığımız evlatlarımız şimdilerde bize bildiklerini öğretiyor. Bence bu çok güzel bir şey. Oğlumuz gitmeden önce bize şöyle bir cümle kurmuştu: "Artık bunları bir an önce öğrenmelisiniz, ben yakında gideceğim. Her zaman yanınızda olamam. Gerçi bunu sizin bana söylemeniz gerekiyordu ya neyse..." Birbirimize bakıp haklı olduğunu söylemiştik.

Benimle aynı durumda olan arkadaşlara soruyorum. "Zamanla alışılıyor," diyorlar. Onlar da ilk başlarda çatal kaşık sayısını hep karıştırmışlar.

Bu arada şimdilik tatillerde gelişinde karşılamaya, yolcu etmeye mutlaka gidiyoruz. Bakalım ilerde nasıl olur. Çünkü üniversite okuyan bir arkadaşımın şu sözlerini hatırladıkça gülerim. Sizinle paylaşayım çünkü her zaman birlikte gülmeyi tercih edenlerdenim. Yanlış anlaşılma istemem.

"Üniversiteyi kazandığım ilk yılı her yolculuğumda bütün aile terminale gelip beni otobüs uzaklaşınca kadar yolcu eder, gelişlerimde de ailecek karşılardı. İkinci yıl sadece babam geldi. Ben otobüse binince 'hayırlı yolculuklar kızım, varınca haber et,' der ve giderdi. Artık otobüsün kalkmasını bile beklemiyordu. Üçüncü yıl evden çıkarken 'ben gidiyorum' diyerek gitmeye başladım. Dördüncü yıl eve telefon açtığımda 'Aaa sen evde değil miydin, ne zaman gittin?' diye soruyorlardı."

Allah yokluklarını ve acılarını göstermesin diyorum, uzakta ve yakında olan bütün yavrularımızı da Allah'a emanet ediyorum. Herkes kendine düşen zorluğa katlanınca sorumluluklar daha kolay atlatılır diye düşünüyorum.

"Ne demişler: İlmin önü soğandan acı sonu baldan tatlıdır."